

havde virkelig benyttet sig af den Forvirring, der den hele Dag havde været i Huset, og endelig iværksat sin længe forberedte Plan om paa egen Haand at op-søge sin savnede Moder. Sammen med Dagny, Dukke-Lise og en lille Pindevogn, der indeholdt Bagagen, nemlig to Sommeræbler, en Sparebøsse og en Skrivetavle, var hun hen paa Eftermiddagen draget afsted ud ad Landevejen, uden at nogen havde set det. Den lille Karavane var dog ikke kommen langt. Da nemlig Skæbnen vilde, at Solen, deres eneste Vejviser, denne Dag slet ikke lod sig se; da desuden den genstridige Dagny straks gav sig til at tudbrøle for at komme hjem; og da endelig det Uheld indtraf, at det ene Hjul gik af Vognen ved, at den kørte mod en Sten, tabte ogsaa Sigrid efterhaanden Modet og satte sig modløs ned paa Grøftekanten, — hvor Tjenestepigen kort efter havde fundet dem.

Fru Betty var bleven alvorlig vred. I sin eksalterede Sindstilstand havde hun taget Børnene for sig og holdt en formelig Dommedagspræken for dem, saa at selv Sigrid tilsidst var bleven betuttet og var begyndt at græde.

Nu gik Betty i febrilsk Spænding frem og tilbage paa Gulvet i den tarveligt oplyste Bondestue og ventede paa Emanuels Hjemkomst. Hun kunde ikke forstaa, at han endnu ikke var kommen. Klokken var snart ti, og hun var sikker paa, at han ikke havde ladet sig opholde af Regnen. I sin Utaalmodighed begyndte hun tilsidst at bebrejde sig, at hun ikke havde ledsaget ham. Hun følte sig desuden uhyggelig tilmode i sin Ensomhed; Tordenen nærmede sig med hvert Minut, og Regnen strømmede ned som en Vandflod.

Tys! Nu, kom der ikke nogen! Ja, der var han endelig! Nej . . . hvad var det? . . . det var ikke hans Fodtrin.

„Ragnhild!“ udraabte hun, da Døren var bleven